DE TWEELING ECHO

DE TWEELING ECHO

Tineke V en Jovi Vale

Copyright © 2026 Tineke V en Jovi Vale

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar gemaakt, verspreid of uitgegeven, in welke vorm of op welke wijze dan ook, waaronder druk, fotokopie, opname of elektronische verspreiding, behoudens de uitzonderingen die de toepasselijke wetgeving toestaat.

Het is niet toegestaan dit werk geheel of gedeeltelijk opnieuw uit te geven, te vertalen, te bewerken of commercieel te exploiteren zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Dit is een fictief verhaal. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief of worden fictief gebruikt. Eventuele gelijkenissen met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

ISBN: 9789465549286

Proloog

1996

De eerste keer dat Eloise de verkeerde stem hoorde, begreep geen van beide meisjes dat er iets mis mee was. Ze hadden al lang in bed moeten liggen, maar de regen die in de late namiddag boven Blackwater was begonnen, bleef tegen het huis slaan en had tegen die tijd een rusteloze nachtstilte meegebracht waarin slapen bijna een onredelijke eis leek. Hun moeder was al twee keer komen kijken: een keer omdat Eloise met een zaklamp onder haar deken lag te lezen en een keer omdat Lena had geklaagd dat haar zus telkens tegen de muur tussen hun bedden schopte. Tegen elf uur was het beneden stil genoeg geworden voor Eloise om te besluiten dat de volwassenen eindelijk sliepen, al wist Lena uit ervaring dat haar zus zulke conclusies meestal meer baseerde op wat ze wilde dan op enig bewijs.

Eloise glipte uit bed met de zaklamp, hun blauwe schrift en het zilverkleurige potlood dat ze weigerde te delen omdat gewoon grijs volgens haar veel te saai was voor spoken. Ze klom op Lena's matras en trok het deken over hen beiden heen voordat Lena behoorlijk bezwaar kon maken.

'Mama heeft gezegd dat we moeten slapen, weet je nog? Ze was heel duidelijk: ogen dicht en niet meer praten.'

Ze probeerde streng te klinken, maar Eloise had het schrift al over hun knieën opengeslagen. 'Mama is over veel dingen heel duidelijk wanneer ze wil dat we ophouden met vragen stellen. Bovendien is zij beneden en zijn wij hier boven. Logisch gezien geeft ons dat toch een behoorlijk voordeel.'

Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze haar zus aan. 'Zo werken regels niet, hoe graag jij dat vannacht ook zou willen.'

Eloise glimlachte alsof Lena daarmee alleen maar bewezen had dat ze onvoldoende verbeelding bezat. 'Vanavond blijkbaar wel.'

Al bijna drie maanden schreven de tweelingzusjes samen aan hetzelfde verhaal. Ze gaven het schrift telkens aan elkaar door tot geen van beiden nog precies wist welke stukken door wie waren geschreven. Het was begonnen met twee zussen die achter een spiegel een deur ontdekten en werd steeds vreemder wanneer een van hen zich verveelde, bang was of vond dat de bijdrage van de ander dringend verbeterd moest worden. Er waren koninkrijken onder meren, trappen die pas na middernacht verschenen, een bos waarin stemmen verdwaalden nog voor de mensen van wie ze waren en een zilveren vos die Lena had toegevoegd omdat volgens haar ieder degelijk verhaal minstens een dier nodig had dat meer

begreep dan de mensen. Eloise had er een koningin aan toegevoegd en Lena beschouwde dat nog altijd als een vergissing.
Ze bleef staan bij een bladzijde waarop een donkere figuur tussen twee slecht getekende bomen stond. 'Je hebt haar veel te afschuwelijk gemaakt. Niemand wil lezen over iemand die om de vijf minuten gezichten steelt.'
Eloise dempte haar stem alsof ze een ernstige literaire kwestie bespraken. 'Dat komt omdat jij schurken altijd redelijk probeert te maken. Niemand is bang van een koningin die zich verontschuldigt en daarna koekjes uitdeelt.'
Na een korte bedenking moest ze toegeven dat er een uitzondering bestond. 'Ik zou waarschijnlijk wel bang zijn als het rozijnenkoekjes waren.'
Eloise sloeg een hand voor haar mond om niet zo luid te lachen dat hun moeder het beneden zou horen. 'Goed. Eerst geeft ze iedereen rozijnenkoekjes en daarna steelt ze hun gezicht.'
Ze probeerde haar lach in te houden en schudde haar hoofd. 'Dat maakt haar eigenlijk nog veel erger dan ze al was.'
Eloise knikte tevreden, alsof daarmee een belangrijk literair probleem was opgelost. 'Precies. Nu begin je eindelijk te begrijpen hoe verhalen werken.'
Onder het deken was het verhaal weer helemaal van hen, zoals zoveel dingen dat waren wanneer de volwassenen ergens anders waren. Eloise was al lang genoeg ziek om ziekenhuizen, medicatie en gefluisterde gesprekken deel van het gewone leven te laten worden, maar geen van die dingen kreeg een plaats in hun verhaal tenzij de meisjes dat zelf wilden.
Op de nieuwste tekening stonden twee zussen voor een hoge, zwarte deuropening. De ene hield de zilveren vos vast terwijl de andere haar hand uitstak naar een kleiner figuurtje dat half achter de drempel verborgen stond. Eloise had het donker zo zwaar ingekleurd dat het grafiet glansde in het licht van de zaklamp. 'Je gaat het papier nog scheuren als je zo blijft doorkleuren,' waarschuwde Lena.
Eloise keek niet eens op van haar tekening. 'Ze hoort donker te zijn, anders is ze helemaal niet eng.'
Met een vinger wees ze naar de glanzende plek in het papier. 'Je kunt haar donker maken zonder het schrift ondertussen kapot te kleuren.'
Eloise leunde tegen haar schouder en verklaarde op de toon van iemand die een onweerlegbaar feit meedeelde: 'Jij maakt je overal zorgen over omdat je ouder bent.'

Met een zucht gaf ze hetzelfde antwoord als altijd. 'Twee minuten, Eloise. Ik ben exact twee minuten ouder.'
'Dat zijn nog altijd twee volledige minuten,' hield Eloise vol. 'Volgens mij hebben die meer gevolgen dan jij wilt toegeven.'
Op een lege bladzijde vroeg Lena wat er daarna gebeurde. Eloise beet even op de binnenkant van haar wang voordat ze besloot dat het meisje achter de deur naar buiten wilde. 'Maar ik denk niet dat zij de koningin nog is,' voegde ze eraan toe terwijl ze een smalle lijn tekende waar de deuropening moest komen.
Lena fronste en keek van de tekening naar haar zus. 'Wie moet ze dan zijn? Jij hebt haar tenslotte zelf verzonnen.'
Eloise keek oprecht beledigd door de beperking van die vraag. 'Alleen omdat ik haar in het verhaal heb gezet, wil dat nog niet zeggen dat ik alles over haar weet. Misschien was ze er al voor de koningin.'
Die redenering liet ze een ogenblik bezinken voor ze haar hoofd schudde. 'Dat slaat nog altijd nergens op.'
Eloise trok zich daar weinig van aan. 'Nog niet,' zei ze. 'Dat betekent niet hetzelfde als nooit.'
Buiten het deken streek de regen langs het raam terwijl ergens beneden de motor van de koelkast aansloeg. Eloise begon een plek te beschrijven tussen de wereld van de levenden en ergens anders, al hadden geen van beide meisjes woorden die ingewikkeld genoeg waren om uit te leggen wat ze precies bedoelde. Ze noemde het het tussenin, omdat dat geheimzinnig klonk en omdat Lena had gezegd dat de middelste plek klonk als een plaats waar mensen op de bus stonden te wachten.
Samen tekenden ze een gang, smal en te lang voor de bladzijde en Lena voegde aan het uiteinde een rond raam toe. Geen van beiden kon zich herinneren ooit zo'n raam gezien te hebben. Toen Eloise de zilveren vos ernaast tekende, begon de zaklamp zwakker te schijnen en sloeg ze er twee keer mee tegen haar handpalm. Lena gaf meteen het lezen onder de dekens van de vorige nacht de schuld. 'Je hebt de helft van de batterij opgebruikt.'
Eloise trok haar wenkbrauwen op en keek Lena veelbetekenend aan. 'Jij was zelf ook wakker, dus je staat niet bepaald sterk om mij te verklikken.'
De lichtbundel werd even feller en wierp de schaduw van Eloise' hand over het schrift. Toen klonken ergens in de slaapkamer drie tonen en beide meisjes hielden op met praten. De melodie was zwak, een eenvoudige stijging en daling die net zo goed van de leidingen, de wind of het oude huis kon komen dat zich na uren regen zette. Eloise keek als eerste naar Lena. 'Was jij dat? Jij neuriet als je nadenkt.'

Lena schudde haar hoofd en luisterde nog eens naar de stilte rond hen. 'Niet die melodie en ik was nu trouwens helemaal niet aan het neuriën.'
Ze luisterden tot buiten een auto over de natte weg reed en beneden de koelkast opnieuw stilviel. Toen er niets meer volgde, glimlachte Eloise en fluisterde dat de vos misschien had leren zingen. Lena herinnerde haar eraan dat de vos nog nooit had gezongen, waarop Eloise antwoordde dat hij dat best kon als zij besloot dat hij het kon; het was tenslotte nog altijd hun verhaal.
Voordat Lena kon antwoorden, klonken de drie tonen opnieuw, dit keer luider en dichtbij genoeg om beiden te doen beseffen dat het geluid niet langer gemakkelijk aan de leidingen of de regen kon worden toegeschreven. Het leek zich naar het slaapkamerraam te hebben verplaatst. Eloise schoof het deken weg en begon van het bed te klimmen, maar Lena greep haar bij de pols. 'Je gaat daar niet naartoe alleen omdat iets geluid heeft gemaakt.'
Eloise hield haar blik op het donkere raam gericht. 'Ik ga alleen even kijken. Ik beloof dat ik niets openmaak, niets aanraak en zeker geen demon uitnodig voor het ontbijt.'
Lena liet haar pols niet meteen los. 'Dat zeg je altijd, dat je alleen maar gaat kijken en meestal is dat precies vlak voor je iets doms doet.'
Eloise maakte zich met een grijns los die Lena allerminst geruststelde. 'Dat komt omdat jij al beslist wat dom is voordat ik de kans krijg om te bewijzen dat je ongelijk hebt.'
Toch volgde ze haar, omdat het idee dat Eloise alleen iets vreemds zou onderzoeken altijd beangstigender was geweest dan het vreemde zelf.
Toen hun ogen aan het donker gewend raakten, tekende de slaapkamer zich rondom hen af: twee smalle bedden, de witte ladekast die hun vader de vorige zomer had geschilderd, kleren over de rugleuning van een stoel en de hoge spiegel die aan de deur van de kleerkast bevestigd was. Regenstrepen liepen over het raam ertegenover en veranderden de tuin in bewegend zwart en zilver. Het glas weerspiegelde de kamer duidelijker dan het liet zien wat er buiten lag.
Eloise bleef zo dicht bij het raam staan dat haar spiegelbeeld over dat van Lena viel. 'Daar,' fluisterde ze. 'Ze is terug.'
Door de regenstrepen tuurde ze de tuin in, maar nergens bewoog iets dat op een persoon leek. 'Er staat helemaal niemand buiten.'
Eloise schudde langzaam haar hoofd zonder haar blik van het glas te halen. 'Ik zei ook niet dat ze buiten staat. Kijk achter ons, in de weerspiegeling.'

Pas toen merkte Lena dat de weerspiegelde slaapkamer dieper leek dan de echte kamer. De spiegel van de kleerkast werd gevangen in het donkere raam en binnen die tweede weerspiegeling leek de ruimte tussen de bedden verder door te lopen dan fysiek mogelijk was. Een donkerharig meisje stond er nog geen hartslag lang voordat ze verdween toen Lena met haar ogen knipperde.
Eloise' vingers sloten zich steviger rond Lena's pols. 'Deze keer kun je niet zeggen dat ik het me verbeeld heb. Jij hebt haar ook gezien.'
Lena wilde het ontkennen, maar het meisje verscheen opnieuw. Ze leek iets ouder dan de tweeling en droeg iets bleeks dat onder haar knieën oploste in de weerspiegelde duisternis. Haar gezicht bleef onduidelijk, haar aandacht niet: ze keek recht naar Eloise. Lena sprak zachter toen ze zei dat ze mama moesten halen.
Eloise bleef onbeweeglijk voor het raam staan. 'Wacht nog even. Kijk naar haar gezicht, Len. Ze ziet er bang uit.'
Dat argument stelde haar allesbehalve gerust. 'Dat lijkt mij juist een uitstekende reden om nu meteen mama te halen.'
Het meisje in de weerspiegeling hief langzaam een hand op en meteen klonken dezelfde drie tonen achter de tweeling, vanuit de richting van de spiegel aan de kleerkast. Geen van beiden draaide zich om. Eloise kneep in Lena's hand en fluisterde dat het meisje iets wilde, maar Lena zei dat je onmogelijk aan een weerspiegeling kon zien wat iemand wilde.
Het kind in het glas opende haar mond, maar uit het raam kwam geen geluid. In plaats daarvan sprak vlak achter Lena een stem, rustig en bijna nieuwsgierig. 'Wie kwam er eerst?'
Lena draaide zich zo snel om dat haar blote voet over de houten vloer schoof. De kamer was leeg en in de spiegel van de kleerkast zag ze alleen zichzelf en Eloise bij het raam. Eloise was bleek geworden. 'Jij hebt het ook gehoord, hè?'
Zonder nog naar de spiegel te kijken knikte ze. 'Ja, ik heb het gehoord. Dat is voor mij meer dan genoeg reden om nu mama te gaan halen.'
Voordat een van beiden bewoog, herhaalde de stem de vraag, ditmaal zachter. Lena voelde het vertrouwde antwoord automatisch opkomen. Ze hadden het honderden keren gegeven aan familieleden, leerkrachten en vreemden die blijkbaar geen identieke tweeling konden ontmoeten zonder telkens dezelfde vragen te stellen. Eloise zag wat ze van plan was en kneep harder in haar hand. 'Niet antwoorden, Len. Ik weet niet waarom, maar doe het niet.'
Bewust keek ze naar haar zus in plaats van naar de weerspiegeling. 'Een minuut geleden zei je nog dat je niet eens weet wat ze wil.'

Eloise kneep haar hand steviger vast. 'Dat weet ik inderdaad niet en precies daarom moet je haar niets vertellen voordat we begrijpen waarom ze het vraagt.'
In de weerspiegelde slaapkamer verdween het oudere meisje en iets groters nam haar plaats in: een smalle figuur waarvan Lena het gezicht niet kon onderscheiden, met boven het hoofd een vorm die leek op de punten van een slecht getekende kroon. Eloise begon achteruit te stappen en trok Lena met zich mee. Toen veranderde de stem in die van hun moeder. 'Meisjes, wat doen jullie daarboven?'
De stem klonk zo vertrouwd dat Lena bijna antwoordde, maar Eloise hield haar opnieuw tegen. 'Dat is mama niet. Mama klinkt al geïrriteerd nog voor ze "meisjes" heeft uitgesproken.'
Een seconde later naderden echte voetstappen door de gang, gevolgd door het vertrouwde gekraak vlak voor hun slaapkamerdeur. Hun moeder kwam binnen en trof haar beide dochters op blote voeten bij het raam aan, met de zaklamp op de vloer en het blauwe schrift opengeslagen op Lena's bed. Ze staarde hen aan. 'Wil een van jullie mij uitleggen waarom jullie hier in het donker staan in plaats van te slapen?'
Lena vertelde dat ze hun moeder vanuit de kamer hadden horen roepen, maar die fronste en zei dat ze helemaal niet geroepen had. Eloise keek nog een keer naar het raam voor ze antwoordde dat ze aan het schrijven waren geweest en daarna iets hadden gehoord; ze hadden echt niet geprobeerd stout te zijn.
Hun moeder zuchtte, liep naar het raam en trok de gordijnen dicht. Als ze het schrift voor morgenvroeg nog een keer tevoorschijn zag komen, waarschuwde ze, ging het voor de rest van de nacht mee naar beneden. Terwijl de stof voor het glas schoof, meende Lena even een bleke hand tegen het weerspiegelde raam gedrukt te zien. Ze zei niets, omdat ze inmiddels niet meer wist of woorden de situatie veiliger maakten of juist erger.
Nadat hun moeder de zaklamp had meegenomen en Eloise terug naar haar eigen bed had gestuurd, bleef het stil in de kamer op het geluid van de regen na. Er gingen enkele minuten voorbij voordat Eloise door het donker fluisterde: 'Len, als ik ooit klink als mama maar mama zegt dat zij het niet is, beloof dan dat je niet meteen naar mij luistert.'
Ze draaide zich op haar zij en probeerde Eloise in het donker te onderscheiden. 'Dat is wel een heel vreemde vraag nadat jij mij net tien minuten hebt uitgelegd dat jouw verhaal voorlopig helemaal niet logisch hoeft te zijn.'

Eloise antwoordde ernstiger dan Lena verwachtte. 'Het meisje zag er bang uit voordat die grote kwam. Ze was niet bang voor ons en ik denk niet dat die stem van haar was.'
Het deken trok ze wat hoger tot aan haar kin. 'Dan stoppen we ermee. We schrijven er niet meer over, doen het schrift dicht en laten het daar gewoon bij.'
Eloise bleef even stil en lachte daarna zacht, zonder haar gebruikelijke ondeugendheid. 'Je kunt midden in een verhaal ophouden met schrijven, maar dat wil nog niet zeggen dat het verhaal tegelijk met jou stopt.'
Met haar blik op de donkere omtrek van de gordijnen probeerde ze stelliger te klinken dan ze zich voelde. 'Let maar op. Voor mij kan een verhaal wel degelijk stoppen als ik besluit er niet meer aan mee te doen.'
Geen van beide meisjes sliep die nacht nog veel. Tegen de ochtend was de bladzijde met de lange gang en het ronde raam veranderd. Onder Eloises tekening stond een zin die geen van beiden zich herinnerde geschreven te hebben. De woorden waren zo hard met potlood in het papier gedrukt dat ze een afdruk hadden achtergelaten op de bladzijde eronder:
Ze weet wie er eerst kwam.

1

De vrouw aan het raam

Tegen vier uur in de namiddag had de regen het terrein van St. Dymphna veranderd in een grijze waas van gras, steen en donkere dennen. Maya Torres had het grootste deel van haar shift tussen de kamers heen en weer gelopen, vragen beantwoord, dossiers nagekeken en twee patiënten proberen te overtuigen iets stevigers te eten dan crackers. Ze duwde de medicatiekar terug naar de verpleegpost toen Thomas Reed uit kamer negentien kwam met de manchet van een bloeddrukmeter in een hand. 'Je favoriete patiënt is vermist,' zei hij.

Maya keek in de richting van Lena Daggetts kamer. De deur stond open en het bed binnen was opgemaakt met de strakke hoeken waar Lena zelf nooit moeite voor deed. 'Bedoel je vermist als in ontsnapt, of gewoon zes meter verderop zonder iets te zeggen?'

Thomas wierp een blik naar de gemeenschappelijke ruimte. 'Voorlopig het tweede, tenzij ze ondertussen geleerd heeft door bakstenen muren te lopen.'

Maya trok een mondhoek op. 'Geef haar nog een week en ik sluit niets meer uit.'

Hij snoof en liep richting voorraadkamer terwijl Maya de kar naast de verpleegpost zette en Lena ging zoeken. Ze vond haar aan het uiteinde van de afdeling, bij een van de hoge ramen die nog tot het oudste gedeelte van het gebouw behoorden. De gemeenschappelijke ruimte was sinds de jaren zeventig al twee keer gerenoveerd, maar de ramen hadden beide verbouwingen overleefd. Ze reikten bijna van de vloer tot aan het plafond en zaten in zware houten raamkaders die geen enkele aannemer had durven vervangen zonder de gevel te verminken.

De afdeling gleed langzaam het rustige gedeelte van de namiddag in. De avondmaaltijden zouden pas over veertig minuten komen en enkele patiënten hadden zich rond de televisie verzameld zonder echt te lijken kijken. Mevrouw Keene, die het grootste deel van de dag had beweerd dat het ziekenhuis haar blauwe vest had gestolen, droeg het intussen terwijl ze een kruiswoordraadsel beschuldigde van valsspelen. Aan de verpleegpost stond een halflege kan koffie bitter te worden op de warmhoudplaat en Thomas had een appel naast het toetsenbord achtergelaten waar twee happen uit waren. Niets daarvan was bijzonder en precies daarom hield Maya meestal van dit uur: de dagploeg had het

drukste deel van de shift achter de rug en de nachtploeg had de problemen van iedereen nog niet geërfd.
Ze bleef even staan om een stapel plastic bekertjes recht te zetten die helemaal niet scheef stond en nam daarna een beker water mee naar de gemeenschappelijke ruimte. Lena had bij de lunch amper enkele lepels tomatensoep gegeten en het koekje dat erbij lag geweigerd. Maya had ondertussen geleerd om niet van elke weigering een strijd te maken; soms mochten mensen soep gewoon vies vinden zonder dat het meteen een symptoom hoefde te worden.
Lena zat in de oude schommelstoel bij het raam, met een pantoffel half van haar voet en haar handen losjes op de armleuningen. Twaalf dagen eerder was ze binnengebracht, woedend, bang en zo uitgeput dat ze ruzie maakte met iedereen die haar probeerde af te remmen. De medicatie had de scherpste kanten van die woede afgezwakt, maar zorgde er tegelijk voor dat ze bewoog alsof elke gedachte haar lichaam een fractie te laat bereikte. Haar donkere haar was niet behoorlijk geborsteld en enkele lokken kleefden tegen een kant van haar gezicht. Ze leek naar de regen te kijken, maar toen Maya dichterbij kwam, merkte ze dat Lena niet naar het terrein buiten keek. Haar blik was gericht op de weerspiegeling in het raam.
Maya bleef naast de stoel staan en hield de beker water losjes in haar hand. 'Je hebt de koffie van deze namiddag overgeslagen.'
Lena streek twee keer met haar vingers over de houten armleuning, hield even op en herhaalde de beweging. 'Hij smaakt naar gekookt karton, dus ik vond dat ik mezelf dat mocht besparen.'
Maya glimlachte. 'Dat is de duidelijkste mening die ik vandaag van je gehoord heb, dus ik beschouw het voorlopig als een goed teken.'
Een mondhoek van Lena bewoog, maar haar blik bleef op het glas gericht. Achter hun weerspiegelingen liep een man in een donkerblauwe kamerjas door de gemeenschappelijke ruimte met een tijdschrift in zijn hand. Aan de overkant mompelde een televisie en verderop in de gang viel een deur met een klik dicht. Het oude verwarmingssysteem reageerde met een doffe tik in de leidingen. Maya had tijdens haar eerste winter in St. Dymphna de geluiden van het gebouw leren kennen: de radiatoren protesteerden wanneer de temperatuur daalde, de dienstlift schokte vlak voor hij de derde verdieping bereikte en een stuk vloer bij de oostelijke traphal kraakte ongeacht hoe voorzichtig iemand erover liep. Geen van die geluiden stoorde haar nog; wat haar wel stoorde, was Lena's uitdrukking, die telkens veranderde wanneer de weerspiegelde gang achter hen leeg kwam te staan.

Na een tijdje knikte Maya naar de gang. 'Wil je terug naar je kamer of blijf je liever nog even hier?'
Lena schudde nauwelijks zichtbaar haar hoofd. 'Ik blijf hier voorlopig liever zitten.'
Maya keek naar de klok en probeerde iets anders. 'Dan straks minstens naar de eetzaal. Je hebt amper geluncht.'
Lena reageerde niet op het eten maar hield haar blik op het glas gericht. 'Ze vindt het niet leuk als jij daar staat. Je maakt haar zenuwachtig.'
Maya volgde haar blik naar het raam en voelde haar aandacht verscherpen. 'Wie bedoel je met zij?'
Lena hief langzaam een hand op en drukte twee vingertoppen tegen het koude glas. Rond haar vingers sloeg vocht neer. 'Je hebt haar laten schrikken.'
Maya keek over haar schouder. De gemeenschappelijke ruimte was bijna leeg, op de man met het tijdschrift na, die nu bij de televisie zat. Niemand stond dichtbij genoeg om door haar komst geschrokken te zijn. 'Lena, over wie heb je het?'
Enkele seconden leek Lena naar iets te luisteren wat Maya niet kon horen. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en de schommelstoel kraakte zacht onder haar. Toen ze opnieuw sprak, klonk haar stem helderder. 'Je staat te dichtbij.'
Maya keek naar de plek die Lena aanwees. 'Bedoel je dat ik te dicht bij het raam sta?'
Lena's blik bleef gefixeerd op de weerspiegeling. 'Je staat te dicht bij de plek waar ze gestorven is. Bijna exact erbovenop.'
Maya keek automatisch naar de radiator onder de vensterbank en daarna weer naar Lena. 'Is hier werkelijk iemand gestorven of zegt zij dat tegen je?'
Lena's schouders spanden zich aan. 'Ze zegt vooral dat mensen altijd de verkeerde vraag stellen.'
Maya trok de stoel iets dichterbij. 'Welke vraag zou ik volgens haar dan wel moeten stellen?'
Lena draaide haar hoofd een fractie. 'Dat hangt ervan af of je echt de waarheid wilt horen of alleen iets zoekt dat later netjes in mijn dossier past.'
Maya trok een stoel bij de dichtstbijzijnde tafel vandaan en ging zitten in plaats van boven Lena te blijven hangen. Ze had haar dossier vaak genoeg gelezen om te weten wat het personeel verwachtte te zien: auditieve hallucinaties, visuele verstoringen, ernstige slapeloosheid en de vaste overtuiging dat haar overleden tweelingzus contact met haar zocht.

Dr. Adrian Cole had er bewust nog geen definitieve diagnose in geschreven. Lena was pas twaalf dagen opgenomen, haar medicatie werd nog aangepast en de familiegeschiedenis was nog niet volledig in kaart gebracht. Het personeel was al meer dan eens herinnerd aan het feit dat onzekerheid geen toestemming was om haar zomaar af te schrijven.
'Probeer maar. Ik kan luisteren zonder iets op te schrijven,' zei Maya.
Lena's vingers tikten opnieuw tegen de armleuning, twee keer, gevolgd door een korte pauze en nog eens twee tikken. Maya keek naar het patroon. 'Je doet dat al de hele namiddag. Is het een liedje?'
Lena hield op met tikken maar trok haar hand niet weg. 'Nee, het is geen liedje. Het betekent iets anders.'
Maya keek naar haar vingers. 'Wat dan? Ben je iets aan het tellen of probeer je een ritme vast te houden?'
Voor het eerst keek Lena haar rechtstreeks aan. Haar ogen waren vermoeid, maar niet leeg. 'Een verschil. Twee is altijd het verschil geweest.'
Voordat Maya kon vragen wat ze bedoelde, begon boven kamer drieëntwintig een oproeplampje te knipperen. Ze stond op, zei tegen Lena dat ze terugkwam en stak de afdeling over om Thomas te helpen met een patiënt die duizelig was geworden nadat hij te snel was rechtgestaan.
Kamer drieëntwintig behoorde toe aan Harold Pike, een gepensioneerde mecanicien die zich elke keer verontschuldigde wanneer hij hulp nodig had. Maya en Thomas vonden hem op de rand van zijn bed, met een hand steunend op de matras terwijl de bloeddrukband zich rond zijn arm aanspande. Thomas hield hem aan de praat over een oude Chevrolet die hij ooit had gerestaureerd tot de kleur weer in zijn gezicht kwam. Tegen de tijd dat Maya hem een beker water had gebracht en hem had laten beloven niet meer alleen recht te staan zonder iemand te roepen, waren er bijna tien minuten voorbij.
Toen ze terug in de gemeenschappelijke ruimte kwam, zat Lena nog steeds bij het raam. Iemand had de televisie van een spelprogramma naar het lokale weerbericht gezet en achter de presentator lichtte een blauwe kaart van het noorden van Maine op. Vanuit de keuken begonnen de geuren van het avondeten naar boven te drijven: ajuin, saus en iets dat met veel te veel kaas was gebakken. Lena had zich nauwelijks bewogen; alleen haar losse pantoffel had ze weer over haar hiel getrokken.
Thomas liep achter Maya voorbij met een opgevouwen deken in zijn armen en vroeg of Lena mee kwam eten. Toen ze niet reageerde, keek hij

even naar Maya en mompelde dat hij het voorlopig maar als een misschien zou beschouwen voor hij verder door de gang liep.
Maya leunde met een schouder tegen het raamkader. 'Als je hem lang genoeg blijft negeren, komt hij straks met soep terug. Dat weet je.'
Lena's mond bewoog even, bijna alsof de opmerking een herinnering losmaakte. 'Eloise haatte soep. Eigenlijk heeft ze dat altijd gedaan.'
Maya liet een korte stilte vallen. 'Eloise is degene over wie je daarnet sprak?'
Lena's gezicht verzachtte op een manier die Maya nog niet eerder had gezien. 'Ja. Eloise.'
De naam kende Maya uit het dossier. Ze hield haar stem rustig en vroeg: 'Je tweelingzus?'
In het raam ving de weerspiegeling Lena's profiel op, met Maya's eigen gezicht vlak achter haar. Een ogenblik leek er nog een andere vorm in de smalle ruimte tussen hen te staan, te bleek en te stil om iemand te zijn die gewoon door de afdeling liep. Maya's blik schoot naar het glas, maar de figuur verdween voordat ze erop kon scherpstellen. Ze draaide zich om en trof niemand achter hen aan. Toen ze opnieuw naar het raam keek, keek Lena niet meer naar het glas maar rechtstreeks naar Maya. 'Je hebt iets gezien.'
Maya dwong zichzelf niet meteen opnieuw naar het glas te kijken. 'Waarschijnlijk liep er iemand voorbij. Die ramen weerspiegelen zowat de halve kamer.'
Lena schudde haar hoofd. 'Er liep niemand voorbij, Maya. Ik heb juist daarom zelf gekeken.'
Maya duwde zich van het raamkader weg en probeerde de plotselinge kilte langs haar armen te negeren. 'Als dat Eloise was, wat probeert ze je dan duidelijk te maken?'
Lena richtte haar aandacht opnieuw op het glas. 'Ze wil dat ik me herinner.'
Maya ging iets rechter zitten. 'Wat precies? Waar probeert ze je naartoe terug te brengen?'
Het antwoord kwam niet meteen. Lena's aandacht dwaalde af alsof ze een stem volgde die zich van haar verwijderde. Toen begon ze zacht te neuriën, drie tonen die stegen en daalden voordat ze stopte en fronste.
Maya wachtte even. 'Welk liedje is dat?'
Lena luisterde naar de laatste toon en fronste. 'Je zingt die laatste altijd verkeerd.'
Maya keek haar scherp aan. 'Ik neurie helemaal niet, Lena. Dat geluid komt niet van mij.'

Lena's uitdrukking verstrakte. Ze legde haar handpalm tegen het raam en fluisterde iets wat Maya niet kon verstaan. Maya kwam iets dichterbij, voorzichtig genoeg om Lena niet het gevoel te geven dat ze bovenop haar stond. 'Wat zei je daarnet?'
Lena hield haar hand tegen het koude glas. 'Ze zegt dat er hier te veel zijn en dat ze zichzelf daardoor niet goed kan horen.'
Maya keek kort naar de gang waar personeel voorbijliep. 'Bedoel je te veel mensen op de afdeling?'
Lena schudde haar hoofd. Bij de kruising aan de verpleegpost ratelde een kar voorbij en iemand lachte in de televisieruimte. Het waren gewone geluiden, gewone bewegingen en Maya hield zich eraan vast terwijl Lena in de steeds donkerder wordende weerspiegeling bleef kijken. 'Er zijn te veel doden in dit gebouw,' zei Lena zonder enige dramatiek en juist daardoor klonk de zin erger.
Maya ging opnieuw zitten en liet de woorden even tussen hen hangen. 'Eloise dan? Bedoel je dat zij een van die doden is?'
Lena schudde haar hoofd, dit keer meteen. 'Nee. Zij is met mij meegekomen. Ze was hier niet voordat ik arriveerde.'
Een rilling trok over Maya's schouders. 'Met jou meegekomen van waar?'
Lena bleef naar het raam kijken. 'Dat weet ik nog niet. Of misschien herinner ik het me nog niet.'
Thomas riep Maya's naam vanaf de verpleegpost. Ze stak een hand op om te tonen dat ze hem gehoord had maar bleef zitten terwijl Lena's vingers opnieuw begonnen te tikken: twee tikken, een korte pauze en daarna weer twee. Maya keek naar haar hand en vroeg waarom het altijd twee moest zijn, waarom Lena telkens naar dat getal terugkeerde.
Lena stopte met schommelen. Haar ademhaling veranderde en het beetje kleur dat nog in haar gezicht zat, leek weg te trekken terwijl ze naar iets in het glas staarde. 'Minuten. Het ging altijd om twee minuten.'
Maya volgde haar blik maar zag alleen de afdeling achter hen. Ze vroeg wat Lena precies bedoelde met die twee minuten.
Lena's ogen vulden zich met tranen. 'Eloise was twee minuten jonger dan ik.'
De weerspiegeling verschoof net genoeg om Maya te laten twijfelen aan wat ze zag. Een ogenblik leek er een vrouw vlak achter Lena te staan. De gelijkenis was zo onmiddellijk dat Maya alle klinische verklaringen die in haar hoofd klaarlagen even vergat. De vrouw had Lena's donkere haar, Lena's ogen en hetzelfde smalle gezicht, maar haar uitdrukking was zachter en jonger. Maya draaide zich zo snel om dat de stoel naast haar over de vloer schraapte, maar er stond niemand.

Thomas keek vanachter de verpleegpost op toen de stoel over de vloer schraapte en vroeg of alles in orde was. Maya antwoordde niet meteen. Toen ze terug naar Lena keek, glimlachte die door haar tranen heen, niet naar Maya maar naar de lege plaats die in het raam werd weerspiegeld en fluisterde Eloises naam alsof ze iemand begroette die al die tijd vlakbij had gestaan.

2

Twee minuten

De volgende ochtend weigerde Lena het roerei, nam ze pas een sneetje toast aan nadat Maya eindelijk was opgehouden haar aan te moedigen en dronk ze een slok koffie voordat ze met openlijk wantrouwen in haar kopje keek. In de eetzaal was het ondertussen luid genoeg om een gesprek volledig vrijblijvend te maken: iemand had het lokale nieuws veel te hard gezet, twee patiënten discussieerden over de vraag of de presentator zijn haar geverfd had en mevrouw Keene probeerde een begeleider ervan te overtuigen dat aardbeienconfituur zonder discussie als een portie fruit telde. Lena zat aan het uiteinde van de tafel, met de banaan van haar dienblad onaangeroerd naast zich, terwijl ze het kleine blauwe stickertje van de schil peuterde en onder haar duim tot een zacht bolletje rolde.
Maya ging tegenover haar zitten en vroeg hoe de koffie zich verhield tot die van gisteren. Lena antwoordde dat hij er op de een of andere manier in geslaagd was nog slechter te worden en intussen zelfs ambitie leek te hebben. Maya moest lachen en uiteindelijk at Lena toch de helft van haar toast op. Niemand feliciteerde haar daarmee, iets wat ze veel meer waardeerde dan alle aanmoedigingen samen. Twaalf dagen in St. Dymphna hadden haar al geleerd dat het gewone leven merkwaardig snel op een reeks examens begon te lijken zodra eten, slapen en douchen prestaties werden die in een dossier konden worden afgevinkt.
Aan het einde van zijn nachtshift stak Thomas de eetzaal over met een gezicht alsof hij daglicht persoonlijk kwalijk nam. Hij meldde Maya dat Harold Pikes bloeddruk rond vier uur opnieuw was gezakt en dat Cole de instructies had aangepast, waarna hij Lena vroeg of ze van plan was de koffiemachine morgen opnieuw te terroriseren. Lena keek in haar kopje alsof het toestel haar persoonlijk had beledigd en antwoordde dat ze eerst nog moest afwachten of het vandaag überhaupt zou overleven. Thomas gaf haar het flauwe, goedkeurende knikje van iemand die opgelucht was haar sarcasme terug te horen en zei dat dit tenminste weer meer op haar leek. Nadat hij was doorgelopen, keek Lena hem even na en merkte op dat hij haar nog altijd niet geloofde. Maya haalde haar schouders op en antwoordde dat Thomas zelfs het weer amper aannam zonder het twee keer te controleren.
Ze stelde voor de twintig minuten voor Lena's afspraak met Cole te gebruiken om even naar buiten te gaan. De ommuurde binnenplaats

achter de oude vleugel was nauwelijks mooi genoeg om een tuin genoemd te worden, maar er stonden drie banken, twee koppige esdoorns en een smalle strook beplanting die patiënten en personeel al jaren door de winters van Maine probeerden te loodsen. Lena aarzelde alleen omdat ze door de oververhitte afdeling te verlaten zou moeten toegeven hoe hard ze naar frisse lucht verlangde, maar uiteindelijk volgde ze Maya door de beveiligde deur.
De ochtend was koud en rook naar natte steen, dennen en de regen van de voorbije nacht. Zodra Lena buiten stond, bleef ze enkele seconden stil en liet de koele lucht over haar gezicht trekken, terwijl Maya tactvol deed alsof ze niet merkte hoeveel die kleine vrijheid met haar deed.
Op de verste bank legde een man een kaartspel uit aan zijn dochter die op bezoek was. Het meisje kon nauwelijks ouder dan tien zijn en verbeterde hem voortdurend met de meedogenloze zekerheid van een kind dat ervan overtuigd was dat volwassenen vooral bestonden om regels verkeerd te begrijpen. Het tafereel raakte Lena onverwacht, omdat Eloise regels vroeger met precies dezelfde vanzelfsprekendheid naar haar hand zette.
Nauwkeurigheid had haar daarbij zelden geïnteresseerd; regels werden vooral aangepast wanneer dat haar kansen om te winnen verbeterde. Maya merkte de verandering in Lena's gezicht en vroeg of het meisje haar aan Eloise deed denken. Lena bleef naar vader en dochter kijken en vertelde dat regels voor Eloise altijd voorlopig waren zodra ze onhandig werden. Spelletjes konden daardoor uren duren; zodra Lena begon te winnen, verklaarde haar zus gewoon dat de vloer lava was of dat oudere zussen ineens minder punten waard waren. Maya glimlachte en zei dat dit behoorlijk vermoeiend klonk, waarop Lena toegaf dat dit ook zo was, al bracht de herinnering tegelijk een warmte mee die het verdriet eerder moeilijker dan gemakkelijker maakte.
Ze wandelden eenmaal rond de binnenplaats voordat Lena opnieuw de zwaarte van de medicatie in haar benen voelde. Bij de oostelijke muur weerspiegelde een oud raam beide vrouwen samen met de natte takken van de esdoorns achter hen. Lena betrapte zichzelf erop dat ze in het glas naar een derde figuur zocht en keek meteen weg.
Maya vroeg niet of Lena iets had gezien en zei alleen dat Cole zat te wachten en dat psychiaters onrustig werden wanneer hun geplande afspraken in gevaar kwamen. Lena antwoordde dat ze altijd had aangenomen dat psychiaters van formulieren leefden en niet van stiptheid, zodat ze tegen de tijd dat ze opnieuw naar binnen gingen ondanks zichzelf glimlachte.

Coles kantoor was zo ingericht dat het minder klinisch aanvoelde dan de rest van St. Dymphna, met twee fauteuils, een kleine boekenkast en een lamp die warmer licht verspreidde dan de tl-verlichting op de gang. Lena wantrouwde de kamer precies daarom, want ruimtes die al te hard probeerden mensen te doen vergeten waar ze waren, herinnerden haar er meestal des te sterker aan.
Cole kwam recht toen ze binnenkwam, vroeg of ze de deur open of dicht wilde en aanvaardde haar keuze voor halfopen zonder daar verder iets van te maken.
Zoals Lena al voorspeld had, begon hij met haar slaap: vier uur volgens de notities van de nachtploeg. Ze merkte op dat St. Dymphna blijkbaar betere gegevens bijhield over haar bewusteloze leven dan zijzelf en toen Cole vervolgens naar haar eetlust vroeg, wilde ze weten of hij werkelijk van plan was eerst iedere lichaamsfunctie af te werken voordat hij bij de reden kwam waarom ze daar eigenlijk zat.
'Waarschijnlijk wel, als je me genoeg tijd geeft,' gaf Cole toe. 'Medicatie, slaap en eten zijn alleen saai zolang er niets aan verandert dat belangrijk genoeg is.'
Het antwoord was irritant redelijk en Lena vertelde hem dat redelijkheid een bijzonder slechte eigenschap was voor een psychiater die zijn gesprekken interessant wilde houden.
Cole glimlachte en legde het dossier opzij. In plaats van meteen te beginnen over de figuur die Maya aan het raam had gezien, vertelde hij dat Maya had gezegd dat Lena die ochtend alerter leek. Lena antwoordde dat koude lucht en afschuwelijke koffie blijkbaar doeltreffender waren dan de helft van zijn behandelplan en de humor maakte iets tussen hen los. Tegen de tijd dat Cole uiteindelijk op het raam terugkwam, trok ze zich minder snel achter haar sarcasme terug dan de dag voordien.
Ze vertelde hem dat ze Eloise in de weerspiegeling had gezien en dat Maya genoeg had gezien om zelf te schrikken, al beweerde Lena niet dat haar zus werkelijk lichamelijk in de gemeenschappelijke ruimte had gestaan.
Toen Cole vroeg wat Lena precies bedoelde met 'daar' als ze niet beweerde dat Eloise lichamelijk aanwezig was, maakte ze een gefrustreerd gebaar en zei dat ze de technische werking van dode mensen niet kende. Ze vond het behoorlijk onredelijk dat van haar een theorie verwacht werd alleen omdat zij degene was die hen hoorde. Cole aanvaardde die kritiek en legde uit dat hij alleen onderscheid probeerde te maken tussen wat zij werkelijk ervoer en wat hij zelf aannam dat ze

bedoelde, wat Lena op zijn minst nuttiger vond dan haar grammatica verbeteren.
Dat bracht hem terug bij het patroon van twee minuten dat Maya had genoteerd. Lena keek naar de klok aan de muur en legde uit dat zij in 1988 als eerste geboren was. Eloise was twee minuten later gevolgd en had de rest van haar leven die twee minuten gebruikt als bewijs dat Lena over alles beter had moeten weten.
Cole vroeg vervolgens hoe mensen die hen goed kenden de tweeling uit elkaar hielden, maar met die ogenschijnlijk eenvoudige vraag maakte hij meer los dan hij verwacht had.
'Vreemden zagen gewoon twee dezelfde gezichten. Familie zag het verschil wel. Eloise glimlachte sneller dan ik, klom op alles waar ook maar enigszins op te klimmen viel en sliep altijd met een voet buiten het deken omdat ze beweerde dat monsters respect hadden voor zelfvertrouwen. Voor onweer was ze dan weer doodsbang. Dan kroop ze bij mij in bed, maar ze bleef ontkennen dat ze bang was terwijl ze bijna boven op mij lag.'
Naarmate de herinneringen zich opstapelden, veranderde Lena's stem. Eloise haatte erwten, fluisterende volwassenen en ziekenhuisbouillon. Tijdens haar behandeling had ze ooit een volledige lunch besteed aan het argument dat chemotherapie patiënten wettelijk recht zou moeten geven op betere desserts. Toen hun moeder haar vertelde dat ze nog drie lepels moest eten voordat ze pudding mocht vragen, had Eloise stilletjes twee lepels in Lena's kom geschept en vervolgens geargumenteerd dat niemand had gezegd in wiens mond het eten terecht moest komen.
Cole lachte voordat hij zichzelf kon tegenhouden en Lena keek bijna beledigd door het geluid, tot ook zij begon te lachen.
Enkele minuten lang bestond Eloise in dat kantoor als meer dan een overleden kind in een dossier. Lena vertelde hoe ze verhalen schreef wanneer haar behandeling haar te moe maakte om te spelen, hoe de ene tweelingzus aan een zin begon en de andere hem afmaakte en hoe hun verzonnen werelden steeds ingewikkelder werden wanneer het ziekenhuis ondraaglijk aanvoelde.
Cole onderbrak haar pas toen Lena spiegels vermeldde zonder zelf te lijken merken dat ze dat had gedaan. 'Was dat onafgemaakte verhaal waar je moeder het over had een van die ziekenhuisverhalen?'
De warmte verdween zo snel uit Lena's gezicht dat Cole onmiddellijk spijt kreeg van de vraag. 'Dat verhaal was nooit van Margaret om aan u te geven voor klinische interpretatie. Telkens wanneer volwassenen eraan beginnen te trekken, verandert er iets rondom mij.'

Cole legde uit dat hij niet vroeg omdat hij dacht dat een kinderverhaal haar symptomen had veroorzaakt. Hij stelde de vraag omdat haar reactie erop sterker was dan op vrijwel alles wat ze samen bespraken en dat bleef relevant, ongeacht of de oorzaak een traumatische herinnering, bijgeloof of iets was wat geen van beiden op dat moment begreep.
Lena dacht erover na, maar bleef weigeren. 'Ik kan u over Eloise vertellen. Dat betekent nog niet dat ik die specifieke deur open omdat u eindelijk geleerd hebt hoe u beleefd moet vragen.'
Cole respecteerde de grens en wilde net zeggen dat ze het verhaal voor die dag konden laten rusten toen drie tonen door de halfopen deur kwamen zweven, zo zacht dat Lena aanvankelijk dacht dat haar eigen herinnering ze had voortgebracht. Na een korte pauze herhaalde het patroon zich, waarop Cole midden in zijn zin stilviel en naar de gang keek terwijl Lena geen spier bewoog.
De melodie kwam nog een keer terug, dezelfde drie tonen die Lena aan het raam had geneuried.
Cole stapte de gang op terwijl Lena bleef zitten. Verderop werkte een poetsvrouw met haar hoofdtelefoon rond haar hals, Maya stond bij de verpleegpost met een andere verpleegkundige te praten en geen enkele patiënt bevond zich dichtbij genoeg om het geluid te verklaren. Toen Cole terugkwam, gaf hij toe dat hij iets gehoord had zonder te kunnen zeggen waar het vandaan kwam.
Lena wees erop dat iets horen nog altijd niet hetzelfde was als haar geloven. Cole gaf haar daarin gelijk, al zou het even oneerlijk zijn geweest om te doen alsof hij niets gehoord had.
Ze zetten het gesprek voort, al voelde het kantoor niet meer zo warm aan als voordien. Toen Cole vroeg wat de melodie voor haar betekende, vertelde Lena dat Eloise die vroeger tijdens verstoppertje gebruikte wanneer ze wilde dat haar zus haar vond zonder haar naam te roepen. Op de vraag of het deuntje uit een bestaand liedje kwam, antwoordde Lena dat ze zich dat in ieder geval niet herinnerde.
Eloise zong de laatste toon vaak expres een beetje verkeerd omdat Lena haar dan automatisch verbeterde.
Zodra ze het zei, trok Lena's gezicht strak. Eloise verbeteren was ooit vanzelfsprekend geweest. Na wat ze in de weerspiegeling had gezien, voelde zelfs die kleine gewoonte ineens vreemd blootgelegd.
Enkele minuten later klonken de drie tonen opnieuw, maar deze keer kwamen ze niet van de gang. Het geluid leek achter Coles bureau te ontstaan, bij de donkere glazen deur van een kast die hen beiden vanuit een hoek weerspiegelde.

Cole stond recht zonder te doen alsof hij de verandering van richting niet had opgemerkt. Hij keek achter de kast, opende ze, controleerde de kleine luidspreker op zijn bureau en wierp zelfs een blik op het ventilatierooster voordat hij toegaf dat hij geen duidelijke bron kon vinden.
Lena keek naar hem met een mengeling van genoegdoening en bezorgdheid. Ze had gewild dat hij iets hoorde wat hij niet kon verklaren, maar nu dat gebeurd was, beviel de overwinning haar helemaal niet.
Cole ging opnieuw zitten en hield vast aan de voorzichtigheid die inmiddels bijna een karaktertrek was geworden: twee keer een geluid horen bewees nog niet wat de bron ervan was, maar gaf hun tenminste iets concreets om te noteren en bij een volgende keer te onderzoeken.
Lena keek hem aan. 'Dat is zonder twijfel de meest psychiatrische zin die u deze hele ochtend hebt uitgesproken.'
Cole nam de belediging zonder protest aan en vroeg of Lena wilde stoppen. Ze was dicht bij een ja, maar keek toen naar hun weerspiegeling in het kastglas en besloot dat ze doorgingen; ze was het beu dat ieder vreemd verschijnsel zelf leek te bepalen wanneer haar gesprekken afgelopen waren.
Ze keerden terug naar wat er bij het raam gebeurd was. Cole zei dat Maya in haar verslag had geschreven dat Lena beweerde dat er iemand bij het oude raam gestorven was.
Lena verbeterde hem meteen en maakte duidelijk dat Eloise dat gezegd had; zelf wist ze niets over een overlijden in dat deel van St. Dymphna.
Cole stelde voor de historische gegevens van het gebouw na te kijken in plaats van haar uitspraak meteen als feit of waanbeeld te behandelen. Het voorstel verraste Lena. Voor het eerst verplaatste de vraag zich uit haar hoofd naar een plek waar mogelijk echt bewijs bestond.
Het voorstel verraste Lena genoeg om haar te laten opmerken dat ze haar mening over psychiaters misschien moest bijstellen van volkomen nutteloos naar af en toe lastig als Cole werkelijk van plan was het te controleren.
Cole sloot uiteindelijk het dossier. Tegen de tijd dat Maya met Lena's medicatiebekertje in de deuropening verscheen, dreven de geuren van de lunch al door de halfopen deur naar binnen. De geur van kippenbouillon bereikte het kantoor als eerste, waarop Lena opmerkte dat St. Dymphna een bijzonder merkwaardige strategie had om mensen tot herstel aan te moedigen.

Maya lachte en wachtte terwijl Lena rechtkwam, maar nog voor ze naar buiten kon gaan hield Lena zo abrupt halt dat Cole even dacht dat ze duizelig werd.
Haar aandacht was op het glas van de kast gericht. Cole volgde haar blik, maar zag alleen zijn bureau, Lena bij de deur en de lege ruimte tussen hen.
Zonder haar blik van het kastglas los te maken zei Lena zacht dat Eloise opnieuw sprak, nog te onduidelijk voor een echt gesprek maar duidelijk genoeg om steeds dezelfde boodschap te herhalen.
Maya zag hoe Lena's aandacht opnieuw naar het glas werd getrokken en vroeg zacht wat ze hoorde. Lena antwoordde dat de stem bleef zeggen dat ze de datum verkeerd hadden.
Cole vroeg welke datum ze bedoelde, maar Lena reageerde eerst geïrriteerd in plaats van bang. 'Dat is precies het probleem met dossiers. Iedereen doet alsof een datum automatisch bepaalt wat er gebeurd is.'
Cole wees erop dat een concrete datum wel degelijk gecontroleerd kon worden en vroeg of Eloise de datum van haar overlijden bedoelde.
Lena luisterde enkele seconden, haar ogen nog altijd op de weerspiegeling gericht. 'Ik denk het. Alleen klinkt het niet alsof er gewoon ergens een verkeerde datum is ingevuld. Ze zegt dat de dag waarop ze stierf niet de dag is waarop er iets met haar gebeurde. Of misschien bedoelt ze dat er eerst iets anders gebeurde. Ze blijft maar zeggen: voor.'
Maya's gezicht veranderde. Cole vroeg Lena de boodschap niet in een betekenis te dwingen zolang ze daar zelf niet zeker van was en Lena knikte, omdat onzekerheid voor een keer veiliger voelde dan een antwoord. Voorlopig kon ze alleen zeggen dat Eloise bleef volhouden dat ze zich het verkeerde moment herinnerden.
Cole vertelde Maya dat hij voor hun volgende sessie de geregistreerde overlijdensdatum, de dossiers van Mercy en alle beschikbare documenten van de familie met elkaar wilde laten vergelijken. Niet omdat hij geloofde dat een geest het medisch dossier had gecorrigeerd, maar omdat er nu een concrete tegenstrijdigheid was die daadwerkelijk gecontroleerd kon worden.
Lena had de gang bijna bereikt toen de melodie van drie tonen opnieuw begon. Het geluid ontstond ergens achter Coles kantoor, gleed door de open deuropening en leek vervolgens verder door de gang te trekken zonder dat er iemand zichtbaar met het geluid meeliep.
Maya stapte als eerste naar buiten, met Cole vlak achter haar. Samen keken ze de lege gang in terwijl de tonen zich verder verwijderden in de

richting van het oudste gedeelte van St. Dymphna. Niemand sprak tot het geluid verdwenen was.
Cole bleef in zijn deuropening staan en zag er minder bang uit dan persoonlijk beledigd door een probleem dat hardnekkig weigerde op een plaats te blijven.
Lena begreep intussen dat er die ochtend iets belangrijkers veranderd was dan de vraag of Cole haar geloofde: voor het eerst begon het probleem zich buiten haar eigen hoofd te verplaatsen.
Terwijl Maya haar terug naar de afdeling begeleidde, keek Lena nog een keer over haar schouder. Cole stond nog altijd waar ze hem hadden achtergelaten en staarde de lege gang in. Ergens voorbij de volgende hoek klonken opnieuw drie tonen, te zacht om er zeker van te zijn en te vertrouwd om te negeren.

3

De oproep

Drie weken voor St. Dymphna stond Lena Daggett op blote voeten in haar keuken een citroen te snijden toen haar gsm begon te rinkelen. Sinds de avondschemering viel er regen en de wind joeg zo hard door de dennen achter het huis dat takken langs de gevel schraapten. Ze keek naar het scherm in de verwachting Rachel of Nathan te zien en sneed bijna in haar duim toen haar eigen naam verscheen.
Ze was laat teruggekomen van boodschappen doen in Blackwater, had haar vochtige jeans uitgetrokken en de boodschappentassen op het keukenblad laten staan terwijl ze besliste of koken nog de moeite waard was. Uiteindelijk koos ze voor pasta met boter, citroen en veel te veel parmezaan, het soort eten dat ze maakte wanneer ze iets warms wilde zonder te doen alsof ze culinaire ambities had. Naast de koelkast stond een ongeopende fles witte wijn. Ze overwoog even een glas in te schenken, bedacht zich en koos bruiswater.
Het huis was koud geweest toen ze binnenkwam, zodat ze de thermostaat hoger zette, twee stukken reclamepost bij het papier gooide en een mand propere was halverwege de trap achterliet toen ze geen zin meer had om die naar boven te dragen. Aan de avond was niets ongewoons en precies dat zou haar later meer storen dan al de rest. Ze had geen ritueel uitgevoerd, geen spookverhalen gelezen en zelfs niet aan Eloise gedacht; haar grootste zorgen waren of de parmezaan nog goed was en of ze genoeg wasmiddel had om het weekend door te komen.
Op het scherm stond alleen haar naam met daaronder haar eigen nummer. Lena bleef er enkele tellen naar kijken en lachte toen zacht, vooral omdat het alternatief was toegeven dat het beeld haar onrustig maakte. Ze mompelde dat het bijzonder grappig was, weigerde de oproep en ging opnieuw naar de citroen. Vijf seconden later rinkelde haar gsm opnieuw.
Dezelfde naam en hetzelfde nummer vulden het scherm. Lena veegde haar hand af aan een keukenhanddoek en nam op.
Door de luidspreker kwam ruis, niet het scherpe gekraak van slecht bereik maar een zachter geluid van ver weg, alsof wind door een lange tunnel trok. Lena hield de gsm even van haar oor om te controleren of de verbinding werkelijk open was en probeerde daarna opnieuw te vragen wie er belde.